Pjesnikinja u Parizu

Vecer posvecena Tatjani Radovanovic

10. prosinca 2015. u prostorijama Hrvatskog Veleposlanstva održano je književno veče posvećeno Tatjani Radovanović (1933).
Gospođa Radovanović je hrvatska pjesnikinja i slikarica s pariškom adresom već od davne 1965. Podrijetlom je iz Gdinja na Hvaru. U njezinom umjetničkom opusu, i lirskom i slikarskom, hvarski kamenjari, kameni zaseoci, kamene kuće, te *gomile* (molim, izgovarajte s naglaskom na i!) i hvarski govor ostali su najjači izvor teme i inspiracije. Stihove je, naravno, pisala i na štokavstini, a kasnije na francuskom, što dokazuje da za nju nije bilo jezičnih barijera.
Kao pjesnikinju, njezini je vjerni čitatelji znaju po zbirkama *Živo stinje* (*La roche vivante* 1999), *Tragom zalutalih jeka* (*Sur les traces des échos perdus*, 2009) i *Od Gdinja do Pariza i natrag* (*De Gdinj à Paris, aller-retour*, 2015). U sve tri zbirke pjesme su pisane na rodnoj čakavici, jedinom adekvatnom kodu na kojem se može izraziti ljubav prema otočkom krajoliku. Tatjanine teme su rodno selo Gdinj, suša, ljetna jara, boje koje blijede, pukotine u zemlji i kamenu. Njezini stihovi slikaju pejzaž koji je istovremeno i grub i lijep, ali kada ih Tatjana recitira, zatvorenih očiju, naizust, njezini stihovi sviraju i pretvaraju se u slike djetinjstva i nekih davnih ljetovanja. U jeseni svog života, pjesnikinja je ovo večer pretvorila u slušaonicu stihova, pjesme su se deklamirale, one su tekle i tekle, slušatelji su bili ganuti, iskreno ganuti.

Tatjanin život je bio pravi život pariškog boema. Počela je od ničega živeći u sobičku za sluškinje, tzv. *chambre de bonne* iz kojeg je pucao pogled na pariške krovove. Radila je sve i svašta da preživi, a u slobodno vrijeme slikala uz svoj štafelaj na trgu Tertre, na vrhu montmartrovskog brežuljka. Godinama je bila dio slikarske kolonije gdje se preživljavalo radeći portrete turista u prolazu. Slikarstvo, pjesme, skroman, lijep ali jako težak život ključne su riječi za razumjevanje djela gospođe Tatjane Radovanović. Za ovaj je recital zaslužan bračni par Perinić koji je pjesnikinji želio reći da je još uvijek voljena i čitana u hrvatskoj zajednici.

Maja Cioni, AMCA

Pjesme odabrala : Ivanka Jardin